

Arrest

nr. 301 729 van 19 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 september 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers, verzoeker M.S. en diens echtgenote en thans verzoekster B.Z., die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 20 februari 2023, genomen door de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier (AD, map landeninformatie, Brief van de Italiaanse migratiedienst van 21 oktober 2022) blijkt dat aan verzoekers op 5 september 2022 de vluchtelingenstatus in Italië toegekend werd. Los van het feit of verzoekers hiervan op de hoogte werden gebracht of niet, zoals ze het in het verzoekschrift voorhouden, zijn er geen gegevens waaruit blijkt dat zij deze beschermingsstatus niet meer zouden genieten. In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekers halen aan dat personen die internationale bescherming genieten in Italië zonder domicilie geen verblijfstitel kunnen ontvangen (AIDA verslag Italië, Update mei 2022, p. 192). Verzoekers tonen echter niet in concreto aan dat ze bij een terugkeer naar Italië er niet in zullen slagen om een verblijfsvergunning te bekomen en dat ze zich niet langer zouden kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Italië, dat de bescherming die hen in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zouden komen. Het loutere feit dat ze heden niet over een verblijfsvergunning beschikken, volstaat niet om te besluiten dat ze niet meer over internationale bescherming zouden beschikken. Het is aan verzoekers om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van hun internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekers in gebreke blijven om degelijke elementen voor te leggen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is

met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van hun beschermingsverzoek.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift kritiek uiten op de huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, arbeidsmarkt en de sociale bijstand voor personen die internationale bescherming in Italië genieten dient opgemerkt dat verzoekers slechts vijf maanden in Italië verbleven, zonder op dat ogenblik een statuut toegekend gekregen te hebben, waardoor ze bezwaarlijk uitspraak kunnen doen over de behandeling van erkende vluchtelingen in Italië. De feiten van discriminatie en racisme waar verzoekers gewag van maken, hoe betreuzenswaardig ook, situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Italië. De leefomstandigheden waar ze naar verwijzen alsook de situatie waarin ze volgens hun eigen verklaringen geen beroep konden doen op gezondheidszorg, sociale bijstand en arbeidsmarkt betreffen situaties van personen die zich in de procedure bevinden om erkend te worden, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus toegekend gekregen hebben.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers in Italië buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat ze daadwerkelijk verhinderd waren om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat ze Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekers tonen niet aan dat ze bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat ze bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Waar verzoekers verwijzen naar diverse arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat ze zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of

elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar de beschermingsverzoeken van verzoekers niet-ontvankelijk blijken omdat ze zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n zijn het niet eens met de beschikking van de Raad waarbij uitgegaan wordt van het vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, integendeel er is hun moeilijke situatie in Italië, het gegeven dat ze uit Syrië in 2013 gevlucht zijn naar Libanon waar ze getrouwd zijn, vanwaar ze met behulp van een hulporganisatie naar Italië zijn kunnen vertrekken. Daar werden ze ondergebracht in een woonst die wel een ruïne kon genoemd worden en ze werden na hun klacht hierover buiten gezet. Toen ze hun beklag hierover deden bij de autoriteiten werd duidelijk dat ze niet geholpen konden worden en ze werden aangeraden om uit Italië te vertrekken, ze hebben geen documenten om terug te keren. Ze lopen bij terugkeer naar Italië gevaar in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen. Ze vragen de bescherming in België, dat hen goed behandelt in tegenstelling tot Italië.”

5. Verzoekers brengen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 september 2023.

Verzoekers geven weliswaar op zeer algemene wijze aan het niet eens te zijn met de beschikking, en het feit dat hierin wordt uitgegaan van het vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, doch zij gaan niet in

het minst concreet in op de beschikking en laten geheel na enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud ervan te formuleren.

Het doel van een vraag tot horen bestaat er evenwel in om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder afgelegde verklaringen te herhalen, zoals over hun vlucht naar en hun situatie in Italië, en al eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, en door zich voorts te beperken tot enkele zeer algemene opmerkingen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen (hierover) omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, omtrent hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië, blijven verzoekers hiertoe manifest in gebreke.

Waar verzoekers ter zitting op algemene wijze opperen dat zij bij terugkeer naar Italië het gevaar lopen in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, betreft dit niets meer dan het louter ontkennen/tegenspreken van de beschikking, waarmee zij vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan hetgeen hierin wordt vastgesteld.

Wat betreft het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beschikking en het feit dat hierin wordt uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, herhaalt en benadrukt de Raad dat het CGVS verzoekers' verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, meer bepaald dus Italië. Zoals in de beschikking onder punt 3 wordt uiteengezet, betreft dit beginsel van wederzijds vertrouwen een weerlegbaar vermoeden, doch slagen verzoekers er niet in om dit te weerleggen. Zij brengen ter zitting geen elementen bij die thans anders doen besluiten.

Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Italië, dat zij bij een terugkeer naar Italië er niet in zullen slagen om een verblijfsvergunning te bekomen en dat ze zich niet langer zouden kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Italië, en dat de bescherming die hen in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zouden komen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 september 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS